

[Stillinger]

»Hvad agter udenrigsministeren at foretage i sagen om de to hjemvendte danske »gidsler« fra Chile i forsøget på at få Chile til at overholde havretskonventionen og dermed frafalde de opretholdt anklager mod de danske søfolk?«

Begrundelse

På trods af det glædelige i, at de to danske søfolk har fået lov til at rejse hjem, er anklagerne mod dem ikke frafaldet.

Det betyder, at de to danskere om et halvt år skal vende tilbage til Chile og stå til rådighed for Chiles højesteret.

Det er klarlagt ved retsmøderne, at Chile overtræder havretskonventionen, fordi det bl.a. er bevist, at »Canadian Reefer«, som er det skib, de danske søfolk var om bord på, befandt sig uden for Chiles retsområde.

Det er ikke betryggende, at Chile, som i dag påberåber sig at være et demokrati, overtræder FN's havretskonvention, som landet oven i købet har ratificeret.

Derfor ønskes et svar på, hvad udenrigsministeren agter at foretage i den anledning.

Svar (8/11 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som bekendt har Danmark og Norge i denne sag hele tiden arbejdet tæt sammen, og dette vil også fremover være tilfældet.

Vi er glade for, at de to danske søfolk omsider fik lov til at rejse hjem. Straffesagen i Chile mod dem er ikke indstillet, og vi mener fortsat, at Chile mangler straffekompetence i henhold til folkerettens regler. Chiles højesteret skal endnu en gang tage stilling til kompetence-spørgsmålet, og vi håber naturligvis, at retten vil erkende den manglende kompetence. Fortsættes straffesagen ikke desto mindre, vil vi sammen med Norge overveje, hvad der eventuelt yderligere måtte kunne foretages.

FN's havretskonvention er hverken ratificeret af Danmark eller Chile, og den er endnu ikke trådt i kraft, men de deri indeholdte bestemmelser om straffekompetencen er efter dansk og norsk opfattelse udtryk for allerede gældende folkeretlige principper, hvilket ikke ses at have været bestridt fra chilensk side.

Spm. nr. S 87

Til finansministeren (24/10 90) af:

Glistrup (FP):

»Hvor mange skatteyderkroner skønner ministeren at der i 1990 anvendes på at danskundervise udlændinge, og hvordan fordeler beløbet sig?«

Begrundelse

Som dansker har man længe været stolt over, at så mange udlændinge vælger at lære vort puslingelands sprog. Men tableauet blev unægtelig pinligt, da man opdagede, at de ofte ikke selv betalte af egne indtægter fuldt ud, hvad deres kundskabsudvikling koster. Over tilsyneladende et væld af forskellige konti på offentlige budgetter øses skatteyderpenge ud til det samfundsmæssigt set særdeles irrationelle, at folk, der vil lære fremmedsprog, bruger kræfterne på dansk i stedet for et ud over verden mere anvendeligt sprog.

Men hvor meget skønner ministeren at det alt i alt bliver til i kroner, hvordan fordeler det sig ud over det offentliges kontoplaner, og hvor mange elever er i 1990 eller dele af 1990 på sådanne danskurser, og hvordan fordeler deres modersmål sig ud over alverdens sprog.

Svar (8/11 90):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Der foreligger ikke oplysninger om udgifter til danskundervisning af udlændinge. Nedenfor skønnes derfor over offentlige udgifter til undervisning af borgere med statsborgerskab uden for Norden, EF og Nordamerika. Undervisning af udlændinge finder primært sted i folkeskolen og i den amtskommunale undervisning af voksne indvandrere i henhold til lov nr. 355 af 4. juni 1986.

Efter § 21 i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner ydes der i 1990 et tilskud til kommunerne på 12.403 kr. pr. indvandrer- og flygtningebarn i alderen 6-16 år. Baggrunden for tilskuddet er en undersøgelse foretaget af Indenrigsministeriet i juni 1988 om kommunale merudgifter til folkeskoleundervisning. Det skal understreges, at der ikke kun er tale om merudgifter til danskundervisning. Disse udgifter er hverken i de kommunale budgetter eller i undersøgelsen udskilt særskilt. Pr. 1. januar 1989 var der 16.944 indvandrer- og flygtningebørn. Merudgifterne til undervisning af flygtninge- og indvandrer-